ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 7ης Ιουλίου 2016*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEO — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Κακή πίστη κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως — Άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009»

Στην υπόθεση T-82/14,

Copernicus-Trademarks Ltd, με έδρα το Borehamwood (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον F. Henkel, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον A. Schifko,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Maquet GmbH, με έδρα το Rastatt (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον N. Hebeis, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 25ης Νοεμβρίου 2013 (υπόθεση R 2292/2012-4), αφορώσας διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας μεταξύ της Copernicus-Trademarks και της Maquet,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. Berardis, πρόεδρο, O. Czúcz (εισηγητή) και A. Popescu, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Φεβρουαρίου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Μαΐου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Μαΐου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα απαντήσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Σεπτεμβρίου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα ανταπαντήσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Νοεμβρίου 2014,

έχοντας υπόψη τις έγγραφες ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου προς τους διαδίκους, τις απαντήσεις των διαδίκων και τις παρατηρήσεις τους επί των απαντήσεων των άλλων διαδίκων,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν, εντός προθεσμίας ενός μηνός από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας, αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως και αποφασίζοντας, ως εκ τούτου, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 135α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 29 Ιουλίου 2009, η παρεμβαίνουσα Maquet GmbH υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1). Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο LUCEA LED για τα προϊόντα «Χειρουργικές λυχνίες» που υπάγονται στην κλάση 10, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας που αφορά τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί. Η εν λόγω αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 31/2009, της 17ης Αυγούστου 2009.

2 Στις 16 Σεπτεμβρίου 2009, η Copernicus EOOD (στο εξής: Copernicus), εκπροσωπούμενη από τον κ. Α., υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του EUIPO, δυνάμει του κανονισμού 207/2009.

3 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση (στο εξής: επίδικο σήμα) είναι το λεκτικό σημείο LUCEO.

4 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται στις κλάσεις 10, 12 και 28 και αντιστοιχούν, για κάθε μία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 10: «Χειρουργικά, ιατρικά, οδοντιατρικά και κτηνιατρικά όργανα και εργαλεία, τεχνητά μέλη, μάτια και δόντια· ορθοπεδικά είδη· υλικό για χειρουργικά ράμματα»·

— κλάση 12: «Επιβατικά οχήματα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· τροχοί για μοτοσυκλέτες, περιλαμβανόμενοι στην κλάση 12· μοτοσυκλέτες περιλαμβανόμενες στην κλάση 12, μοτοποδήλατα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· ελκυστήρες, περιλαμβανόμενοι στην κλάση 12· τροχόσπιτα και αυτοκινούμενα τροχόσπιτα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· αεροσκάφη, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· διαστημικά σκάφη, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· σιδηροδρομικά οχήματα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· ερπυστριοφόρα οχήματα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· οχήματα κινήσεως στο νερό, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· αμφίβια οχήματα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12· αναπηρικές καρέκλες· μοτοποδήλατα για άτομα με κινητικά προβλήματα· αμαξίδια του γκολφ· καροτσάκια για μωρά· μέρη για

μηχανοκίνητα οχήματα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12, συγκεκριμένα εξαρτήματα αμαξώματος· οδηγοί· κινητήρες· εξαρτήματα αμαξώματος, ειδικότερα μέρη φρένων· ελατήρια· συσκευές καθαρισμού με ατμό· διεύθυνση οχήματος· ανάρτηση τροχού· τροχοί· ελαστικά· καλύμματα πλήμνης· ζάντες· αναρτήσεις άξονα· εξαρτήματα μετάδοσης ισχύος, συγκεκριμένα αλυσίδες· μηχανισμοί μετάδοσης κίνησης· αρθρωτοί άξονες· εξαρτήματα για μηχανοκίνητα οχήματα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 12, συγκεκριμένα συζεύξεις ρυμουλκούμενων· σχάρες αποσκευών για οροφές, αποσκευές για μεταφορά σε οχήματα, παιδικά καθίσματα, μουσαμάδες κάλυψης· αντιολισθητικές αλυσίδες»·

— κλάση 28: «Είδη γυμναστικής και αθλητισμού· αθύρματα».

5 Η Copernicus διεκδίκησε προτεραιότητα για το επίδικο σήμα, στηριζόμενη στην αίτηση καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO υπ' αριθ. 1533/2009, το οποίο είχε κατατεθεί ενώπιον του Österreichisches Patentamt (Αυστριακού Γραφείου Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας) στις 16 Μαρτίου 2009, για τα ίδια προϊόντα με τα παρατιθέμενα στη σκέψη 4.

6 Στις 12 Νοεμβρίου 2009, η Capella EOOD, η οποία είχε καταστεί δικαιούχος της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος στις 21 Οκτωβρίου 2009 και η οποία εκπροσωπούνταν από τον κ. Α., άσκησε ανακοπή κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED, δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009.

7 Η ανακοπή στηριζόταν στην αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος. Μολονότι η ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως αυτής ήταν μεταγενέστερη της ημερομηνίας καταθέσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED, η Capella προέβαλε τον προγενέστερο χαρακτήρα του σήματος, επικαλούμενη τη διεκδίκηση προτεραιότητας μνεία της οποίας έγινε στη σκέψη 5 ανωτέρω.

8 Η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 39/2010, της 1ης Μαρτίου 2010.

9 Το επίδικο σήμα καταχωρίστηκε στις 26 Οκτωβρίου 2010 με αριθμό 8554974. Ως ημερομηνία προτεραιότητας του σήματος αυτού, καταχωρίσθηκε στο μητρώο η 16η Μαρτίου 2009.

10 Στις 3 Μαΐου 2011, η παρεμβαίνουσα κατέθεσε ενώπιον του EUIPO αίτηση κηρύξεως ακυρότητας του εν λόγω σήματος, για όλα τα προϊόντα και για όλες τις υπηρεσίες για τα οποία είχε καταχωριστεί.

11 Οι λόγοι ακυρότητας που προέβαλε προς στήριξη της αιτήσεώς της ήταν οι προβλεπόμενοι στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009. Κατά την παρεμβαίνουσα, κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος, η Copernicus ήταν κακόπιστη.

12 Στις 6 Σεπτεμβρίου 2011, η Verus EOOD και, στις 27 Αυγούστου 2012, η προσφεύγουσα, Copernicus-Trademarks Ltd, εκπροσωπούμενες από τον κ. Α., καταχωρίσθηκαν στο μητρώο σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως δικαιούχοι του επιδίκου σήματος.

13 Στις 14 Δεκεμβρίου 2012, το τμήμα ακυρώσεων κήρυξε την ακυρότητα του επιδίκου σήματος με την αιτιολογία ότι η Copernicus ήταν κακόπιστη κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως.

14 Την ίδια ημερομηνία, η προσφεύγουσα, εκπροσωπούμενη από τον κ. Α, άσκησε κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009.

15 Στις 13 Νοεμβρίου 2013, η Ivo-Kermartin GmbH, επίσης εκπροσωπούμενη από τον κ. Α., καταχωρίσθηκε στο μητρώο σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως η νέα δικαιούχος του επιδίκου σήματος.

16 Με απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2013 (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), της οποίας αποδέκτρια είναι η προσφεύγουσα, το τέταρτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή. Το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε το συμπέρασμα του τμήματος ακυρώσεων ότι η Copernicus ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε μεταξύ άλλων στο σκεπτικό ότι η Copernicus είχε ζητήσει την καταχώριση του επιδίκου σήματος αποκλειστικώς προκειμένου να είναι σε θέση να ασκήσει ανακοπή κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED και να αντλήσει εντεύθεν οικονομικά πλεονεκτήματα.

Αιτήματα των διαδίκων

17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση και να απορρίψει την αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επιδίκου σήματος·

— επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του τμήματος προσφυγών,

— να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

18 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Α – *Επί του παραδεκτού της προσφυγής*

19 Κατά τον χρόνο καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής, δικαιούχος του επιδίκου σήματος δεν ήταν πλέον η προσφεύγουσα, αλλά η Ivo-Kermartin (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω).

20 Στις 4 Σεπτεμβρίου 2014 η προσφεύγουσα κατέθεσε, ως παράρτημα Κ.17 του υπομνήματος απαντήσεως, ένα έγγραφο από το οποίο προκύπτει ότι η Ivo-Kermartin της έδωσε εντολή να συνεχίσει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ενεργώντας προς το συμφέρον της εταιρίας αυτής και προς το δικό της.

21 Αρκεί να υπομνησθεί συναφώς ότι απόκειται στο δικαιοδοτικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να εκτιμήσει αν, υπό τις περιστάσεις εκάστης συγκεκριμένης υποθέσεως, είναι δικαιολογημένη, από απόψεως ορθής απονομής της δικαιοσύνης, η επί της ουσίας απόρριψη προσφυγής, χωρίς προηγούμενη απόφανση επί του παραδεκτού της (απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψεις 51 και 52).

22 Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, για λόγους οικονομίας της δίκης, πρέπει να εξετάσει ευθύς εξαρχής το βάσιμο της προσφυγής ακυρώσεως, χωρίς να αποφανθεί προηγουμένως επί του παραδεκτού της προσφυγής αυτής, η οποία, εν πάση περιπτώσει και για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω, είναι αβάσιμη.

Β – *Επί του βασίμου της προσφυγής*

23 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως, ο πρώτος εκ των οποίων αφορά παράβαση του άρθρου 75, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, ο δεύτερος αφορά παράβαση του άρθρου 76 του εν λόγω κανονισμού και ο τρίτος παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού.

24 Με τα επιχειρήματα που προβάλλει στο πλαίσιο των τριών αυτών λόγων, τα οποία εν μέρει αλληλεπικαλύπτονται, η προσφεύγουσα βάλλει κατ' ουσίαν κατά του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών ότι η Copernicus ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος. Τα επιχειρήματα αυτά αφορούν το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων που σχετίζονται με την αίτηση αυτή, έπρεπε να θεωρηθεί ότι η Copernicus ήταν κακόπιστη. Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης επιχειρήματα με τα οποία αμφισβητείται το βάσιμο των διαπιστώσεων του τμήματος προσφυγών οι οποίες αφορούν την ύπαρξη των περιστάσεων αυτών καθώς και επιχειρήματα περί του ότι η παρεμβαίνουσα ήταν κακόπιστη και ότι το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να λάβει υπόψη την περίσταση αυτή.

25 Λαμβανομένης υπόψη της ουσίας των λόγων ακυρώσεως τους οποίους προβάλλει η προσφεύγουσα, αφού υπομνησθούν οι σχετικές διατάξεις και η σχετική νομολογία, πρέπει να εξετασθούν τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα σκοπεί στην αντίκρουση των διαπιστώσεων του τμήματος προσφυγών οι οποίες αφορούν τις περιστάσεις που σχετίζονται με την αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος, κατόπιν δε τα επιχειρήματα που αφορούν το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ως προς την κακή πίστη της Copernicus και, τέλος, τα επιχειρήματα περί του ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε αρκούντως υπόψη την κακή πίστη της παρεμβαίνουσας.

1. *Επί των σχετικών διατάξεων και της σχετικής νομολογίας*

26 Το σύστημα καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης βασίζεται στην αρχή του «πρώτου καταθέτη», η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009. Δυνάμει της αρχής αυτής, ένα σημείο μπορεί να καταχωρισθεί ως σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης μόνον εφόσον η καταχώριση δεν κωλύεται από προγενέστερο σήμα [βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, SA.PAR. κατά ΓΕΕΑ – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI), T-321/10, EU:T:2013:372, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

27 Εντούτοις, η εφαρμογή της αρχής αυτής σχετικοποιείται, ιδίως, λόγω του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, κατά το οποίο πρέπει να κηρύσσεται η ακυρότητα σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατόπιν αιτήσεως υποβαλλόμενης ενώπιον του EUIPO ή κατόπιν ασκήσεως ανταγωγής στο πλαίσιο αγωγής για παραποίηση/απομίμηση, εάν ο καταθέτης ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως για καταχώριση σήματος (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

28 Η έννοια της κακής πίστεως, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, συναρτάται με τα υποκειμενικά κίνητρα του αιτούντος την καταχώριση του σήματος, συνιστάμενα σε κακόβουλη πρόθεση ή άλλο κίνητρο προκλήσεως ζημίας. Περιλαμβάνει συμπεριφορά η οποία αποκλίνει από τις παραδεδεγμένες αρχές που διέπουν την ηθική συμπεριφορά ή από τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία ή το εμπόριο [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Peeters Landbouwmachines κατά ΓΕΕΑ – Fors MW (BIGAB), T-33/11, EU:T:2012:77, σκέψεις 35 έως 38, και προτάσεις της γενικής εισαγγελέα E. Sharpston στην υπόθεση Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:148, σημείο 60].

29 Προκειμένου να εκτιμηθεί αν ο αιτών την καταχώριση είναι κακόπιστος, πρέπει μεταξύ άλλων να εξετάζεται αν σκοπεύει να χρησιμοποιήσει το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση. Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι η ουσιώδης λειτουργία του σήματος είναι να εγγυάται στον τελικό

καταναλωτή ή χρήστη την ταυτότητα προελεύσεως του οικείου προϊόντος ή της οικείας υπηρεσίας, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να διακρίνει χωρίς κίνδυνο συγχύσεως το εν λόγω προϊόν ή υπηρεσία από εκείνα που έχουν άλλη προέλευση (απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψη 45).

30 Η πρόθεση να παρεμποδιστεί η διάθεση ενός προϊόντος στο εμπόριο μπορεί, υπό ορισμένες περιστάσεις, να είναι δηλωτική της κακής πίστεως του αιτούντος. Τούτο ισχύει, ειδικότερα, οσάκις αποδεικνύεται εκ των υστέρων ότι ο αιτών υπέβαλε την αίτηση καταχωρίσεως ενός σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης χωρίς να έχει την πρόθεση να το χρησιμοποιήσει, με σκοπό απλώς να εμποδίσει την είσοδο ενός τρίτου στην αγορά [αποφάσεις της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψεις 43 και 44, και της 8ης Μαΐου 2014, Simca Europe κατά ΓΕΕΑ – PSA Peugeot Citroën (Simca), T-327/12, EU:T:2014:240, σκέψη 37].

31 Η πρόθεση του αιτούντος κατά τον κρίσιμο χρόνο αποτελεί υποκειμενικό στοιχείο που πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένων υπόψη όλων των σχετικών παραγόντων που προσιδιάζουν στη συγκεκριμένη υπόθεση και υφίστανται κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως ενός σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το κίνητρο αυτό διαπιστώνεται συνήθως με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, μεταξύ των οποίων, ιδίως, η εμπορική λογική στην οποία εντάσσεται η κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, σκέψεις 37, 42 και 53).

32 Στο πλαίσιο της σφαιρικής εξετάσεως που πραγματοποιείται δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, μπορεί επίσης να συνεκτιμηθεί η προέλευση του αμφισβητούμενου σημείου και η χρήση του από τον χρόνο δημιουργίας του, η εμπορική λογική στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται η κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του εν λόγω σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και η χρονολογική σειρά των γεγονότων που υπήρξαν καθοριστικά για την κατάθεση της αιτήσεως αυτής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, σκέψεις 21 έως 23).

33 Απόκειται στον αιτούντα την κήρυξη της ακυρότητας, ο οποίος προτίθεται να στηριχθεί στον ως άνω απόλυτο λόγο απαραδέκτου, να αποδείξει τις περιστάσεις βάσει των οποίων είναι δυνατό να γίνει δεκτό ότι ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος αυτού (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, σκέψη 18).

34 Υπό το πρίσμα αυτών των διατάξεων και αυτής της νομολογίας πρέπει να εξετασθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

2. *Επί των επιχειρημάτων που αφορούν τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών περί των περιστάσεων που σχετίζονται με την αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος*

35 Στην προσβαλλομένη απόφαση, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος εντασσόταν στο πλαίσιο καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων, με σκοπό τη διεκδίκηση προτεραιότητας για αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διά της καταστρατηγήσεως της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και της πενταετούς περιόδου χάριτος την οποία προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού. Η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος κατατέθηκε, κατά το τμήμα προσφυγών, αποκλειστικώς και μόνο για να είναι δυνατή η άσκηση ανακοπής κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED την οποία κατέθεσε η παρεμβαίνουσα και η άντληση οικονομικών πλεονεκτημάτων από την ανακοπή αυτή. Η στρατηγική καταθέσεως στο πλαίσιο της οποίας εντασσόταν η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος στερούνταν διαφάνειας για τους τρίτους.

36 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι εκτιμήσεις αυτές είναι εσφαλμένες.

α) Επί της διαπιστώσεως ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος εντασσόταν στο πλαίσιο καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως αιτήσεων

37 Όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 35, μια πρώτη περίσταση την οποία έλαβε υπόψη του το τμήμα προσφυγών είναι το ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος εντασσόταν στο πλαίσιο καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων, με σκοπό τη διεκδίκηση προτεραιότητας για αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διά της καταστρατηγήσεως της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως και της πενταετούς περιόδου χάριτος, και την παροχή στον κ. Α., εκπρόσωπο της προσφεύγουσας, της δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής, ώστε να ασκεί ανακοπή κατά των αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων που κατέθεταν τρίτοι.

38 Το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε την ύπαρξη τέτοιας στρατηγικής, ιδίως στα σημεία 20, 25, 31, 32, 35 και 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στο σημείο 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι η Copernicus ήταν εταιρία η οποία διατηρεί δεσμούς με τον κ. Α. και ότι, προκειμένου να εκτιμήσει αν η Copernicus είχε ενεργήσει κακόπιστα, έπρεπε να ληφθεί υπόψη όχι μόνον η δική της συμπεριφορά, αλλά και η συμπεριφορά του κ. Α. καθώς και η συμπεριφορά όλων των άλλων συνδεομένων προς αυτόν εταιριών. Κατά το τμήμα προσφυγών, μέσω των εταιριών αυτών, ο κ. Α. εφάρμοζε στρατηγική η οποία συνεπαγόταν την κατάθεση μεγάλου αριθμού αιτήσεων καταχωρίσεως, είναι δε δυνατό να του αποδοθούν 2 392 αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών σημάτων και περίπου 750 αιτήσεις καταχωρίσεως αυστριακών σημάτων, εκ των οποίων το πολύ ένα και μόνον καταχωρίσθηκε σε κάθε χώρα (σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ιδίως στα σημεία 25, 35 και 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι όλες οι αιτήσεις αυτές κατατέθηκαν με αποκλειστικό σκοπό τη διεκδίκηση, στη συνέχεια, προτεραιότητας για αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η στρατηγική του κ. Α. συνίστατο στην κατάθεση αμέτρητων διαδοχικών αιτήσεων εθνικών σημάτων, χωρίς να καταβάλλει τέλη καταθέσεως. Όταν ένας τρίτος ζητεί την καταχώριση πανομοιότυπου ή παρόμοιου σήματος, τότε ο κ. Α. ζητεί την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και διεκδικεί την προτεραιότητα για το σήμα αυτό, στηριζόμενος στην τελευταία από τις διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων. Στη συνέχεια, ασκεί ανακοπή κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του τρίτου, στηριζόμενος στην εν λόγω αίτηση καταχωρίσεως. Στα σημεία 31 και 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, δεδομένου ότι τέτοια περίπτωση έχει ανακύψει ενώπιόν του μόνο στις υποθέσεις στις οποίες αναμίχθηκε ο κ. Α., δεν πρόκειται περί τυχαίου γεγονότος, αλλά περί συνέπειας της εφαρμοζόμενης από τον κ. Α. στρατηγικής καταθέσεως αιτήσεων.

39 Στα σημεία 27 έως 29, 33, 35, 36 και 43, ιδίως, της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος εντασσόταν στο πλαίσιο αυτής της καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως αιτήσεων. Συγκεκριμένα, στα σημεία 27 έως 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε ότι, από το 2003, το σημείο LUCEO αποτέλεσε αντικείμενο αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικού σήματος τόσο στην Αυστρία όσο και στη Γερμανία και ότι, από το 2005, τηρήθηκε εξαμηνιαίος ρυθμός καταθέσεως αιτήσεων, κατ' εφαρμογήν του συστήματος «τον Μάρτιο στην Αυστρία, τον Σεπτέμβριο στη Γερμανία». Αυτός ο εξαμηνιαίος ρυθμός αντιστοιχεί επακριβώς στην εξάμηνη προθεσμία περισκέψεως για τη διεκδίκηση προτεραιότητας. Οι αιτήσεις αυτές ακυρώθηκαν διαδοχικώς λόγω της μη καταβολής των τελών καταθέσεως. Στο σημείο 33, ιδίως, της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι μόνον αφού η παρεμβαίνουσα ζήτησε την καταχώριση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED ζήτησε η Copernicus την καταχώριση του επιδίκου σήματος και διεκδίκησε την προτεραιότητα για το σήμα αυτό, στηριζόμενη στην τελευταία από τις διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων LUCEO, δηλαδή στην αίτηση καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος, κατατεθείσα στις 16 Μαρτίου 2009. Το τμήμα προσφυγών συνήγαγε εντεύθεν ότι ο σκοπός τον οποίο επιδίωκε ο κ. Α., καταθέτοντας διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων LUCEO, ήταν να έχει τη δυνατότητα να διεκδικήσει την προτεραιότητα για το επίδικο σήμα, έτη

μετά την κατάθεση της πρώτης αιτήσεως καταχωρίσεως του σημείου LUCEO ως εθνικού σήματος, ενώ το άρθρο 29 του κανονισμού 207/2009 προβλέπει μόνον εξάμηνη προθεσμία περισκέψεως. Στα σημεία 36 και 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι ο ίδιος ο κ. A. είχε δηλώσει ότι δεν επιθυμούσε να χρησιμοποιήσει το σήμα LUCEO προσωπικώς και δεν ήταν σε θέση να παραθέσει τα ονόματα των πελατών που εξέφρασαν ενδιαφέρον για το σήμα αυτό. Στα σημεία 35, 36 και 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το επιχείρημα κατά το οποίο το σήμα LUCEO είχε «αναπτυχθεί» μέσω των αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων αποτελούσε απλή πρόφαση. Συναφώς, αφενός, το τμήμα προσφυγών εξέθεσε ότι συμπεριφορά συνιστάμενη στην επανειλημμένη κατάθεση αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων, χωρίς την πρόθεση καταβολής τελών καταθέσεως ή την πρόθεση εν τέλει καταχωρίσεως, δε ήταν δυνατό να θεωρηθεί ως ανάπτυξη σήματος όπως και η κατά τι τροποποίηση των κλάσεων σε κάθε νέα αίτηση. Αφετέρου, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, μετά την κατάθεση αιτήσεως καταχωρίσεως για ένα σημείο το οποίο έχει ήδη «βρεθεί», εν προκειμένω του LUCEO, η απόφαση περί καταχωρίσεώς του ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν απαιτούσε έτη περισκέψεως. Το τμήμα προσφυγών συνήγαγε εντεύθεν ότι ο μόνος σκοπός της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος ήταν να «βραχυκυκλώσει» την αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED, κατατεθείσα από την παρεμβαίνουσα.

40 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι εκτιμήσεις αυτές του τμήματος προσφυγών είναι εσφαλμένες. Στο πλαίσιο αυτό, προβάλλει επιχειρήματα με τα οποία βάλλει, αφενός, κατά του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών ως προς την ύπαρξη καταχρηστικής στρατηγικής την οποία εφάρμοζε ο κ. A. και, αφετέρου, κατά του συμπεράσματος ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος εντασσόταν στο πλαίσιο της στρατηγικής αυτής.

Επί της υπάρξεως καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως αιτήσεων

41 Η προσφεύγουσα βάλλει κατά του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών ως προς την ύπαρξη καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως του κ. A., όπως περιγράφεται στη σκέψη 38 ανωτέρω. Στο πλαίσιο αυτό, αφενός, υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών, ο κ. A. εφάρμοζε ένα θεμιτό εμπορικό μοντέλο, και συγκεκριμένα το μοντέλο του πρακτορείου σημάτων. Αφετέρου, υποστηρίζει ότι τα συμπεράσματα τα οποία συνήγαγε το τμήμα προσφυγών από το γεγονός ότι εκκρεμούν και άλλες υποθέσεις ενώπιόν του στις οποίες ήταν αναμεμιγμένος ο κ. A. είναι εσφαλμένα.

– Επί των επιχειρημάτων που αφορούν τον θεμιτό χαρακτήρα του εμπορικού μοντέλου το οποίο εφάρμοζε ο κ. A.

42 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να συναγάγει από τον αριθμό των αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων οι οποίες είναι δυνατό να αποδοθούν στον κ. A. ότι οι αιτήσεις αυτές κατατέθηκαν με αποκλειστικό σκοπό να είναι δυνατή στη συνέχεια η διεκδίκηση της προτεραιότητας για αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αντιθέτως, ο υψηλός αριθμός των αιτήσεων αυτών αποτελεί άμεση συνέπεια της θεμιτής δραστηριότητάς του ως πρακτορείου σημάτων, η οποία συνίσταται στη δημιουργία ενός χαρτοφυλακίου σημάτων προοριζομένων για πώληση προς τρίτους, πράγμα το οποίο δεν έλαβε αρκούντως υπόψη. Οι αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων αποτελούν μέρος της διαδικασίας αναπτύξεως των σημάτων.

43 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

44 Συναφώς, πρώτον, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει επιχείρημα προκειμένου να αποδυναμώσει τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι, προκειμένου να εκτιμηθεί αν η Copernicus ενήργησε κακόπιστα, έπρεπε να ληφθεί υπόψη όχι μόνον η δική της συμπεριφορά, αλλά και η συμπεριφορά του κ. A. καθώς και όλων των άλλων εταιριών που συνδέονταν προς αυτόν.

45 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι, στο σημείο 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δέχθηκε ότι τίποτε δεν αντιτίθεται στην εκ μέρους επιχειρήσεως άσκηση δραστηριότητας πρακτορείου σημάτων και, συνεπώς, στην κατάθεση εκ μέρους της επιχειρήσεως αυτής, στο πλαίσιο μιας τέτοιας δραστηριότητας, αιτήσεων καταχωρίσεως για σήματα τα οποία δεν επιθυμούσε να χρησιμοποιήσει η ίδια, αλλά να πωλήσει σε τρίτους. Εντούτοις, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η δραστηριότητα του κ. Α. δεν ήταν δυνατό να εξομοιωθεί προς τέτοια δραστηριότητα.

46 Τρίτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η κατάθεση διαδοχικών αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων εντάσσεται στο πλαίσιο προσπάθειας αναπτύξεως σημάτων η οποία θα μπορούσε θεμιτώς να ασκηθεί από πρακτορείο σημάτων.

47 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, βεβαίως, τίποτε δεν εμποδίζει τον δικαιούχο ενός σήματος το οποίο έχει νομίμως καταχωρισθεί να το «αναπτύξει» σε ένα σήμα το οποίο να το διαδεχθεί, τροποποιώντας το ως προς το σημείο, τον κατάλογο των προϊόντων και των υπηρεσιών τα οποία αφορά ή τη γεωγραφική έκταση της προστασίας.

48 Εντούτοις, όπως προκύπτει από τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών, ο κ. Α. κατέθετε διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων, κάθε έξι μήνες, εκ περιτροπής στη Γερμανία και στην Αυστρία, ακριβώς πριν τη λήξη της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως για τη διεκδίκηση της προτεραιότητας σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009. Οι αιτήσεις αυτές ακυρώθηκαν διαδοχικώς λόγω της μη καταβολής των τελών καταθέσεως και, συνεπώς, δεν εξετάσθηκαν από τα εθνικά γραφεία σημάτων.

49 Η συμπεριφορά αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως θεμιτή εμπορική συμπεριφορά, αλλά πρέπει να θεωρηθεί αντίθετη προς τους σκοπούς του κανονισμού 207/2009.

50 Όπως ορθώς εξέθεσε το τμήμα προσφυγών, το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 προβλέπει ότι ο καταθέτων αίτηση καταχωρίσεως εθνικού σήματος διαθέτει εξάμηνη προθεσμία περισκέψεως προκειμένου να αποφασίσει αν επιθυμεί επίσης να καταθέσει αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το ίδιο σήμα και για προϊόντα ή υπηρεσίες που είναι πανομοιότυπα προς αυτά για τα οποία κατατίθεται το σήμα αυτό ή που εμπεριέχονται σ' αυτά. Το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κηρύσσεται έκπτωτος των δικαιωμάτων του, κατόπιν αιτήσεως που υποβάλλεται ενώπιον του EUIPO ή κατόπιν ανταγωγής στο πλαίσιο αγωγής για παραποίηση/απομίμηση, αν, επί διάστημα πέντε συναπτών ετών, δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος στην Ένωση για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωρισθεί και δεν υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση.

51 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η κατάθεση διαδοχικών αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων για το ίδιο σημείο, για προϊόντα ή υπηρεσίες εμπίπτοντα σε κλάσεις που ταυτίζονται τουλάχιστον εν μέρει σκοπεί στην παροχή στον κ. Α. της δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής. Πράγματι, όταν ένας τρίτος καταθέτει αίτηση καταχωρίσεως πανομοιότυπου ή παρόμοιου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο κ. Α. ζητεί την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διεκδικεί την προτεραιότητα για το σήμα αυτό, στηριζόμενος στην τελευταία από τις διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων, και ασκεί ανακοπή στηριζόμενος στην εν λόγω αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνεπώς, η διαδοχική κατάθεση αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων σκοπεί στην παροχή προς αυτόν της δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής για διάστημα το οποίο υπερβαίνει τη διάρκεια της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και ακόμη και την πενταετή περίοδο χάριτος την οποία προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού.

52 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η στρατηγική καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. Α. όχι μόνον δεν είναι σύμφωνη προς τους σκοπούς του κανονισμού 207/2009, αλλά δεν είναι ξένη προς την περίπτωση της «καταχρήσεως δικαιώματος», η οποία χαρακτηρίζεται από περιστάσεις κατά τις οποίες,

πρώτον, παρά την τυπική τήρηση των προϋποθέσεων που θέτει η ρύθμιση της Ένωσης, δεν επιτυγχάνεται ο επιδιωκόμενος με τη ρύθμιση αυτή σκοπός και, δεύτερον, υφίσταται η βούληση αποκομίσεως οφέλους από την εν λόγω ρύθμιση, διά της τεχνητής δημιουργίας των προϋποθέσεων που είναι αναγκαίες για την παροχή του οφέλους αυτού (αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, σκέψεις 52 και 53, και της 21ης Ιουλίου 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, σκέψη 39).

53 Τέταρτον, καθόσον η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι πωλεί σε τρίτους τα σήματα που περιλαμβάνονται στο χαρτοφυλάκιό της, υπενθυμίζεται ότι, στα σημεία 36 και 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι η ύπαρξη τρίτων που ενδιαφέρονται για τις αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων τις οποίες έχει καταθέσει η προσφεύγουσα δεν ήταν δυνατό να αποδειχθεί και ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα ικανό να αποδυναμώσει τη διαπίστωση αυτή. Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι, αν ο σκοπός του κ. Α. ήταν αποκλειστικώς και μόνο να διευρύνει το χαρτοφυλάκιό του με σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με εθνικά σήματα, θα μπορούσε να περιοριστεί στην καταχώριση των σημάτων αυτών, αντί να καταθέτει διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων, οι οποίες δεν εξετάζονταν και οι οποίες ακυρώνονταν διαδοχικώς λόγω του ότι δεν κατέβαλλε τα τέλη καταθέσεως.

54 Συνεπώς, συνάγεται το συμπέρασμα ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι οι ενέργειες στις οποίες προέβησαν ο κ. Α. και οι συνδεόμενες προς αυτόν εταιρίες δεν μπορούσαν να εξομοιωθούν προς δραστηριότητα την οποία θα μπορούσε να ασκήσει θεμιτώς ένα πρακτορείο σημάτων, αλλά σκοπούσαν στην παροχή προς αυτόν της δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής για διάστημα το οποίο υπερβαίνει τη διάρκεια της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και ακόμη και την πενταετή περίοδο χάριτος την οποία προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού.

55 Κανένα από τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι ικανό να αποδυναμώσει το συμπέρασμα αυτό.

56 Κατά πρώτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, στην πραγματικότητα, ο αριθμός των αιτήσεων καταχωρίσεως δεν αντιστοιχούσε στον αριθμό των χωριστών σημάτων τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις αυτές, τα οποία ήταν πολύ λιγότερα. Το επιχείρημα αυτό μάλλον επιβεβαιώνει τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών. Πράγματι, για την άσκηση θεμιτής δραστηριότητας πρακτορείου σημάτων, δεν θα ήταν αναγκαίο να κατατεθεί πλήθος αιτήσεων καταχωρίσεως για το ίδιο σήμα, όπως έπραξε ο κ. Α.

57 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μεγάλο μέρος των «αναπτυσσομένων σημάτων» όντως καταχωρίσθηκε. Αντιθέτως προς τα επιχειρήματα της παρεμβαίνουσας, ο κ. Α. και οι συνδεόμενες προς αυτόν εταιρίες δεν ήταν δικαιούχοι μόνον 90, αλλά 200 καταχωρισθέντων σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο κ. Α. κατέβαλλε διαρκείς προσπάθειες, όσο ήταν δυνατόν από νομικής και οικονομικής απόψεως, προκειμένου να προβεί στην πλήρη καταχώριση του συνόλου των σημάτων τα οποία ανέπτυξε.

58 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι ο κ. Α. κατέβαλλε διαρκείς προσπάθειες προκειμένου να προβεί στην πλήρη καταχώριση του συνόλου των σημάτων τα οποία ανέπτυξε, αρκεί η επισήμανση, αφενός, ότι, κατά τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών, μεγάλο μέρος των αιτήσεων καταχωρίσεως που ήταν δυνατό να του αποδοθούν δεν εξετάσθηκε και δεν ευδοκίμησε, λόγω του ότι τα τέλη καταθέσεως δεν καταβλήθηκαν και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα δεν αντέκρουσε εμπεριστατωμένα τις διαπιστώσεις αυτές.

59 Δεύτερον, το γεγονός ότι ορισμένος αριθμός σημάτων καταχωρίσθηκαν εν τέλει στο όνομα του κ. Α. ή συνδεομένων προς αυτόν εταιριών ωσαύτως δεν αποδυναμώνει τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών. Πράγματι, η επισημανθείσα από το τμήμα αυτό καταχρηστική στρατηγική συνεπάγεται

ότι, κατά τον χρόνο που ο κ. Α. αποφασίζει να κάνει χρήση της δυνατότητάς του προκλήσεως εμπλοκής, ζητεί την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διεκδικώντας την προτεραιότητα βάσει της τελευταίας από τις διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων.

60 Τρίτον, όσον αφορά τον ακριβή αριθμό σημάτων που είναι δυνατό να αποδοθούν στον κ. Α. ή σε συνδεόμενες προς αυτόν εταιρίες, επισημαίνεται ότι οι διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών στηρίζονται σε σύγκριση του αριθμού των αιτήσεων καταχωρίσεως, αφενός, και των καταχωρισθέντων σημάτων, αφετέρου. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι καταχωρίσθηκαν 200 σήματα, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η διαφορά μεταξύ του αριθμού των αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων, ήτοι άνω των 3 000, και του αριθμού των εν τέλει καταχωρισθέντων σημάτων παραμένει σημαντική. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, 200 καταχωρισθέντα σήματα ήταν δυνατό να αποδοθούν στον κ. Α.

61 Συνεπώς, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει επίσης να απορριφθούν.

62 Κατά τρίτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, εν μέρει, η διαδικασία επί των αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων δεν συνεχίστηκε, λόγω του ότι η αγορά δεν αναπτύχθηκε κατά τον γενικώς αναμενόμενο τρόπο ή διότι κατέστη εμφανές ότι το επιλεγέν όνομα δεν ήταν κατάλληλο για τα οικεία προϊόντα ή τις οικείες υπηρεσίες, ωσαύτως δεν είναι ικανό να καταδείξει ότι οι εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών πάσχουν πλάνη εκτιμήσεως. Τούτο ισχύει επίσης για το επιχείρημα ότι είναι δύσκολο να βρεθεί λεκτικό σημείο σε ορισμένους τομείς το οποίο δεν συγκρούεται με παλαιότερα δικαιώματα. Πράγματι, τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι ικανά να δικαιολογήσουν τη διαδοχική κατάθεση αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων για το ίδιο σημείο.

63 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί το σύνολο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας ότι το πλήθος των αιτήσεων καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων τα οποία είναι δυνατό να αποδοθούν στον κ. Α. μπορεί να δικαιολογηθεί από το θεμιτό εμπορικό μοντέλο το οποίο εφάρμοζε.

– Επί των λοιπών υποθέσεων οι οποίες αφορούν τον κ. Α. και τις οποίες έλαβε υπόψη το τμήμα προσφυγών

64 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ότι η κατάσταση που δημιουργήθηκε ενώπιόν του στην υπό κρίση υπόθεση (σκέψεις 38 και 39 ανωτέρω) δεν αποτελούσε τυχαίο γεγονός είναι εσφαλμένη. Κατ' αρχάς, και στις πέντε υποθέσεις τις οποίες παρέθεσε το τμήμα προσφυγών, ο κ. Α. έλαβε γνώση της καταθέσεως αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκ μέρους τρίτου μόνον αφού κατέθεσε τη δική του αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στη συνέχεια, το τμήμα προσφυγών παρέθεσε τρεις άλλες υποθέσεις στις οποίες ο κ. Α. είχε ασκήσει ανακοπή την οποία στήριξε σε σήμα το οποίο είχε ήδη καταχωρισθεί κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως του τρίτου. Εξάλλου, η ύπαρξη των τριών αυτών υποθέσεων αποδεικνύει ότι ο κ. Α. δεν ανέμενε την κατάθεση πανομοιότυπης ή παρόμοιας αιτήσεως καταχωρίσεως από τρίτον πριν ζητήσει ο ίδιος την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πριν διεκδικήσει την προτεραιότητα για το σήμα αυτό, στηριζόμενος σε αίτηση καταχωρίσεως εθνικού σήματος. Επιπλέον, ο αριθμός υποθέσεων που αναφέρει το τμήμα προσφυγών είναι περιορισμένος σε σχέση με τον αριθμό αιτήσεων καταχωρίσεως σήματος που κατατέθηκαν από την αρχή του 2001 και σε σχέση με τον αριθμό των άνω των 200 σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που καταχωρίσθηκαν. Επιπλέον, οι πέντε διαδικασίες τις οποίες παρέθεσε το τμήμα προσφυγών αποτελούσαν εξαιρέσεις και επρόκειτο περί τυχαίων γεγονότων. Τέλος, βάσει του άρθρου 75, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, το τμήμα προσφυγών όφειλε να ακούσει την προσφεύγουσα συναφώς πριν εκδώσει την προσβαλλομένη απόφαση.

65 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

66 Πρώτον, πρέπει να εξετασθεί η αιτίαση που αφορά προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.

67 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 75, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, οι αποφάσεις του EUIPO μπορούν να στηρίζονται μόνο σε λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση.

68 Όσον αφορά τις τρεις υποθέσεις οι οποίες αφορούν τα σήματα VORTEX, ROCKY και FORERUNNER, τις οποίες το τμήμα προσφυγών παρέθεσε στα σημεία 31 και 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, διαπιστώνεται ότι, στην από 2 Μαΐου 2011 αίτησή της περί κηρύξεως ακυρότητας, η παρεμβαίνουσα υποστήριξε ότι ο κ. A. ήταν αναμεμιγμένος σε συγκρούσεις σημάτων και ότι είχε επικαλεσθεί συστηματικά την προτεραιότητα για αιτήσεις καταχωρίσεως σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στηριζόμενος σε αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων. Στο πλαίσιο αυτό, στα παραρτήματα 4c και 6 της εν λόγω αιτήσεως, παραθέτει μεγάλο αριθμό σημείων τα οποία αφορά η πρακτική αυτή, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν τα σημεία VORTEX, ROCKY και FORERUNNER. Συνεπώς, ως προς τα σήματα αυτά, η προσφεύγουσα και οι δικαιοπάροχοί της είχαν τη δυνατότητα να εκφράσουν τις απόψεις τους κατά τη διαδικασία ενώπιον του EUIPO.

69 Καθόσον η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αν γνώριζε ότι, στην προσβαλλομένη απόφαση, το τμήμα προσφυγών θα ελάμβανε υπόψη τις αιτήσεις σημάτων αυτές ως ενδείξεις της κακής πίστεως της Copernicus, θα ανέπτυσσε περαιτέρω επιχειρήματα συναφώς, αρκεί η υπόμνηση ότι το δικαίωμα ακροάσεως υπό την έννοια του άρθρου 75, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009 εκτείνεται σε όλα τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία που συνιστούν τη βάση της αποφάσεως, αλλά δεν καλύπτει την τελική θέση την οποία προτίθεται να λάβει η διοίκηση [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, L & D κατά ΓΕΕΑ – Sämann (Aire Limpio), T-168/04, EU:T:2006:245, σκέψη 116]. Ως εκ τούτου, το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί.

70 Δεύτερον, πρέπει να εξετασθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, δεδομένου ότι η κατάσταση που δημιουργήθηκε στην υπό κρίση υπόθεση και στις τρεις υποθέσεις που αφορούσαν τα σήματα VORTEX, ROCKY και FORERUNNER αποτελούσε τυχαίο γεγονός, ο κ. A. δεν είχε λάβει γνώση των αιτήσεων καταχωρίσεως τρίτων κατά τον χρόνο της αιτήσεώς της καταχωρίσεως.

71 Συνεπώς, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 29 του κανονισμού 207/2009, ο αιτών την καταχώριση εθνικού σήματος μπορεί, κατά τη διάρκεια της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως αυτής, να διεκδικήσει την προτεραιότητα για την κατάθεση αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνεπώς, είναι θεωρητικώς δυνατόν, κατά τη διάρκεια της εν λόγω προθεσμίας περισκέψεως, ένας τρίτος να ζητήσει την καταχώριση πανομοιότυπου ή παρόμοιου σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, χωρίς να γνωρίζει την αίτηση αυτή, ο αιτών την καταχώριση του εθνικού σήματος να αποφασίσει επίσης να ζητήσει την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να διεκδικήσει την προτεραιότητα για το σήμα αυτό.

72 Εντούτοις, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 42 έως 63 ανωτέρω, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η κατάθεση διαδοχικών αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων στην οποία προέβη ο κ. A. σκοπούσε στην παροχή προς αυτόν της δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής την οποία χρησιμοποιούσε για να ασκήσει ανακοπή κατά των αιτήσεων καταχωρίσεως τρίτων. Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένου υπόψη του ότι η κατάσταση αυτή έχει ανακύψει μόνο στις υποθέσεις στις οποίες ήταν αναμεμιγμένος ο κ. A., ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν επρόκειτο περί τυχαίου γεγονότος.

73 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι δυνατό να αποδυναμώσει το συμπέρασμα αυτό.

74 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο κ. A. στήριξε την ανακοπή του σε ήδη καταχωρισθέντα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

75 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως προς τις υποθέσεις που αφορούν τα σήματα VORTEX, ROCKY και FORERUNNER, τις οποίες παρέθεσε το τμήμα προσφυγών στην προσβαλλομένη απόφαση. Πράγματι, στις υποθέσεις εκείνες, η ανακοπή στηριζόταν σε μεταγενέστερες αιτήσεις καταχωρίσεως σημάτων, αλλά η προτεραιότητα διεκδικούνταν βάσει προγενέστερης αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος.

76 Συγκεκριμένα, στην υπόθεση που αφορούσε το σήμα ROCKY (R 2147/2010-4) και στην υπόθεση που αφορούσε το σήμα VORTEX (R 512/2011-4), η ανακοπή στηριζόταν σε μεταγενέστερες αιτήσεις καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά η προτεραιότητα διεκδικούνταν βάσει προγενεστέρων αιτήσεων καταχωρίσεως γερμανικών σημάτων.

77 Ως προς την υπόθεση που αφορά το σήμα FORERUNNER (R 2000/2010-4), επισημαίνεται ότι, στην υπόθεση εκείνη, η ανακοπή στηριζόταν, βεβαίως, σε αίτηση καταχωρίσεως αυστριακού σήματος και όχι σε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εντούτοις, η προσέγγιση ήταν σε μεγάλο βαθμό παρεμφερής προς την ακολουθούμενη στην υπό κρίση υπόθεση, η μόνη διαφορά δε έγκειται στο ότι η προσφεύγουσα στήριξε την ανακοπή απευθείας στην αίτηση καταχωρίσεως αυστριακού σήματος αντί να τη στηρίξει στην αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διεκδικώντας την προτεραιότητα βάσει της εν λόγω αιτήσεως καταχωρίσεως εθνικού σήματος.

78 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, σε άλλη υπόθεση αφορώσα επίσης το σήμα VORTEX (R 1496/2011-4), η ανακοπή στηριζόταν σε καταχωρισθέν σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, στην υπόθεση εκείνη, το εν λόγω σήμα είχε ήδη καταχωρισθεί λόγω της στρατηγικής καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. A. στην προγενέστερη υπόθεση μνεία της οποίας έγινε στη σκέψη 76 ανωτέρω (R 512/2011-4). Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι, όσον αφορά το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης VORTEX, ο κ. A. δεν εφάρμοσε την καταχρηστική στρατηγική του καταθέσεως.

79 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι ο αριθμός υποθέσεων τις οποίες παρέθεσε το τμήμα προσφυγών είναι περιορισμένος. Συναφώς, αφενός, επισημαίνεται ότι, δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι η επίμαχη περίπτωση έχει ανακύψει ενώπιόν του μόνο σε υποθέσεις στις οποίες ήταν αναμεμιγμένος ο κ. A., το γεγονός ότι ο αριθμός των υποθέσεων τις οποίες παρέθεσε το τμήμα προσφυγών είναι περιορισμένος δεν είναι ικανό να αποδυναμώσει τη διαπίστωσή του ότι δεν ήταν δυνατό να πρόκειται περί τυχαίου γεγονότος. Αφετέρου, ακόμη και να υποτεθεί ότι, σε άλλες περιπτώσεις, η προσφεύγουσα είχε ενδεχομένως στηρίξει την ανακοπή σε σήμα το οποίο είχε καταχωρισθεί, χωρίς να είναι δυνατό η καταχώριση αυτή να συσχετισθεί προς την καταχρηστική στρατηγική καταθέσεως την οποία εντόπισε το τμήμα προσφυγών, τούτο δεν θα ήταν ικανό να αποδυναμώσει το συμπέρασμα ότι, όσον αφορά τα σήματα VORTEX, ROCKY, FORERUNNER και το επίδικο σήμα, ο κ. A. εφάρμοσε τέτοια στρατηγική.

80 Δεδομένου ότι το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ότι η κατάσταση στην υπό κρίση υπόθεση δεν αποτελούσε τυχαίο γεγονός είναι δυνατό να επιβεβαιωθεί βάσει των σκέψεών του οι οποίες αφορούν τα σήματα VORTEX, ROCKY και FORERUNNER, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας τα οποία αφορούν τις συμπληρωματικές διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών σε σχέση με τα σήματα ANDROMEDA και DORADO JUMP IN THE AIR είναι δυνατό να απορριφθούν ως αλυσιτελή. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι βάσιμα, δεν είναι ικανά να αποδυναμώσουν το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ότι η κατάσταση που ανέκυψε ενώπιόν του δεν αποτελούσε τυχαίο γεγονός.

81 Συνεπώς, το σύνολο των επιχειρημάτων τα οποία αφορούν τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι ο κ. A. εφάρμοζε στρατηγική καταθέσεως με σκοπό να ασκήσει ανακοπή κατά αιτήσεων καταχωρίσεως τρίτων πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος

82 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί επίσης το βάσιμο του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος εντασσόταν στο πλαίσιο της προμνησθείσας καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως.

83 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 39, από τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών προκύπτει ότι, από το 2005, ο κ. Α. κατέθετε διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων LUCEO, ακολουθώντας τον εξαμηνιαίο ρυθμό «τον Μάρτιο στην Αυστρία, τον Σεπτέμβριο στη Γερμανία». Κατά το τμήμα προσφυγών, η Copernicus ζήτησε την καταχώριση του επιδίκου σήματος ως αντίδραση στην κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED από την παρεμβαίνουσα και ο αποκλειστικός σκοπός της αιτήσεως της Copernicus ήταν η άσκηση ανακοπής κατά της καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED. Στο πλαίσιο αυτό, έλαβε ιδίως υπόψη τις περιστάσεις κατά τις οποίες, αφενός, μέχρι την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED από την παρεμβαίνουσα, ο κ. Α. απλώς κατέθετε διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων LUCEO, ενώ, μετά την εν λόγω κατάθεση, ζήτησε την καταχώριση του επιδίκου σήματος και στήριξε την ανακοπή επί του ως άνω σήματος και, αφετέρου, ο τρόπος ενέργειας αυτός αντιστοιχούσε στην καταχρηστική στρατηγική του καταθέσεως.

84 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι διαπιστώσεις αυτές είναι εσφαλμένες. Η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος δεν είχε ως σκοπό να «βραχυκυκλώσει» την κατατεθείσα από την παρεμβαίνουσα αίτηση καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED.

85 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος αποτελεί απλώς και μόνον την έκφραση του θεμιτού εμπορικού μοντέλου το οποίο εφάρμοζε ο κ. Α., το οποίο συνίστατο στη δημιουργία ενός χαρτοφυλακίου σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου να πωλήσει τα εν λόγω σήματα σε τρίτους. Ανέπτυξε το επίδικο σήμα με αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων, τροποποιώντας τον κατάλογο των προϊόντων και των υπηρεσιών για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση, πριν το εντάξει στο χαρτοφυλάκιό του υπό εκτεταμένη και εκσυγχρονισμένη μορφή.

86 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

87 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι, στα σημεία 36 και 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι ο κ. Α. δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε να χρησιμοποιήσει προσωπικώς το επίδικο σήμα και δεν ήταν σε θέση να παραθέσει τα ονόματα των πελατών που εξέφρασαν ενδιαφέρον για το σήμα αυτό. Ο κ. Α. δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι η διαπίστωση αυτή είναι εσφαλμένη.

88 Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι η κατάθεση διαδοχικών αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων LUCEO ήταν δικαιολογημένη από την άποψη της εφαρμογής θεμιτού εμπορικού μοντέλου. Αντιθέτως, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 46 έως 52 ανωτέρω, οι ενέργειες του κ. Α. όχι μόνο δεν ήταν δυνατό να θεωρηθούν ως ανάπτυξη του επιδίκου σήματος, αλλά επιπλέον είχαν ως σκοπό το μονοπώλιο επί του σημείου LUCEO, κατά καταστρατήγηση της εξάμηνης προθεσμίας την οποία προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και της πενταετούς περιόδου χάριτος την οποία προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού.

89 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

90 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η Copernicus ζήτησε την καταχώριση του επιδίκου σήματος ή του αυστριακού σήματος LUCEO, δεν είχε λάβει γνώση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος LUCEA LED και ότι, συνεπώς, δεν υφίστατο κανένας σύνδεσμος μεταξύ των δύο αιτήσεων.

91 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

92 Συναφώς, κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί ελλείψεως γνώσεως της Copernicus αφορά υποκειμενικό στοιχείο, σχετικό με την πρόθεση του αιτούντος κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως. Κατά την προπαρατεθείσα στη σκέψη 31 νομολογία, η ύπαρξη της κακής πίστεως του αιτούντος πρέπει συνήθως να αποδεικνύεται διά της αναφοράς σε αντικειμενικά κριτήρια.

93 Διαπιστώνεται επίσης ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι υπάρχουν αντικειμενικές περιστάσεις οι οποίες συνηγορούν σοβαρά υπέρ του ότι η κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος πραγματοποιήθηκε ως αντίδραση στην κατάθεση από την παρεμβαίνουσα της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED.

94 Λαμβανομένων υπόψη αυτής της νομολογίας και αυτών των περιστάσεων πρέπει να εξετασθούν τα επιχειρήματα τα οποία προβάλλει η προσφεύγουσα προκειμένου να αποδείξει την έλλειψη συνδέσμου μεταξύ της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED από την παρεμβαίνουσα και της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος από την Copernicus.

95 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τον χρόνο της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO, η παρεμβαίνουσα δεν είχε ακόμη ζητήσει την καταχώριση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED και, συνεπώς, η Copernicus δεν ήταν δυνατό να έχει λάβει γνώση της αιτήσεως αυτής.

96 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 38 και 41 έως 81, σύμφωνα με την καταχρηστική στρατηγική καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. A., οι αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων κατατέθηκαν προκειμένου να του παράσχουν τη δυνατότητα προκλήσεως εμπλοκής την οποία χρησιμοποιούσε για να ασκήσει ανακοπή κατά ενδεχομένων αιτήσεων καταχωρίσεως πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημείων, κατατιθεμένων από τρίτους.

97 Ως εκ τούτου, το ότι η Copernicus ή ο κ. A. δεν γνώριζαν την ύπαρξη της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED κατά τον χρόνο κατά τον οποίο είχαν ζητήσει την καταχώριση του αυστριακού σήματος LUCEO δεν αντικρούει τη διαπίστωση ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος, η προτεραιότητα για το οποίο διεκδικήθηκε βάσει της αιτήσεως καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO, κατατέθηκε ως αντίδραση στην αίτηση καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED.

98 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το τέλος καταθέσεως για την αίτηση καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO της 16ης Μαρτίου 2009 δεν είχε καταβληθεί, διότι, κατά τον χρόνο εκείνο, ο κ. A. είχε ήδη αποφασίσει να ζητήσει την καταχώριση του επιδίκου σήματος. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, κατά την κατάθεση των εννέα προηγουμένων αιτήσεων καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων LUCEO, ο κ. A. ωσαύτως δεν είχε καταβάλει το τέλος καταθέσεως, χωρίς στη συνέχεια να κατατεθεί αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEO κατά τη λήξη των αντιστοίχων προθεσμιών περισκέψεως.

99 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος δεν κατατέθηκε ως αντίδραση προς την αίτηση καταχωρίσεως της παρεμβαίνουσας, αλλά λόγω του ότι επρόκειτο να λήξει η προθεσμία περισκέψεως για τη διεκδίκηση προτεραιότητας για σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

100 Το επιχείρημα αυτό ωσαύτως δεν είναι πειστικό.

101 Αφενός, επισημαίνεται ότι, για τις αιτήσεις καταχωρίσεως προγενεστέρων γερμανικών και αυστριακών σημάτων LUCEO, ο κ. Α. άφησε την εξάμηνη προθεσμία περισκέψεως να παρέλθει, χωρίς να καταθέσει αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και περιορίσθηκε στην υποβολή μιας άλλης αιτήσεως καταχωρίσεως εθνικού σήματος, προκειμένου να διατηρήσει τη δυνατότητά του να προκαλέσει εμπλοκή.

102 Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι συμπεριφορά η οποία συνίσταται στον έλεγχο, προς το τέλος της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως, του αν είχαν κατατεθεί αιτήσεις πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημάτων εντάσσεται πλήρως στο πλαίσιο της στρατηγικής καταθέσεως του κ. Α. Πράγματι, η διαδοχική κατάθεση αιτήσεων καταχωρίσεως των γερμανικών και αυστριακών σημάτων LUCEO σκοπούσε ακριβώς στην παροχή προς αυτόν της δυνατότητας να προκαλέσει εμπλοκή, ώστε να είναι σε θέση να ασκήσει ανακοπή κατά ενδεχομένων αιτήσεων καταχωρίσεως πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημείων από τρίτους. Προκειμένου να αντλήσει όφελος από αυτή τη δυνατότητα προκλήσεως εμπλοκής ή προκειμένου να τη διατηρήσει, αρκούσε να ελέγξει, πριν τη λήξη της σχετικής προθεσμίας περισκέψεως, αν τρίτοι είχαν καταθέσει αιτήσεις καταχωρίσεως πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημάτων.

103 Συνεπώς, το σύνολο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας με τα οποία σκοπείται να αποδειχθεί ότι, κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η Copernicus ζήτησε την καταχώριση του επιδίκου σήματος, δεν είχε λάβει γνώση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED πρέπει να απορριφθεί.

104 Κατά τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε αρκούντως υπόψη το γεγονός ότι η Copernicus είχε επίσης τη δυνατότητα να ασκήσει ανακοπή βάσει της αιτήσεως καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO της 16ης Μαρτίου 2009, πράγμα το οποίο θα ήταν λιγότερο δαπανηρό και πιο σίγουρο.

105 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν το επιχείρημα αυτό.

106 Το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί.

107 Πράγματι, το εν λόγω επιχείρημα δεν είναι ικανό να αποδυναμώσει τις ενδείξεις που συνηγορούν υπέρ του ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος είχε ως σκοπό να «βραχυκυκλώσει» την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED. Βεβαίως, ορθώς η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ήταν επίσης δυνατό να στηριχθεί ανακοπή απευθείας στην αίτηση καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO της 16ης Μαρτίου 2009, όπως έπραξε η προσφεύγουσα στην υπόθεση που αφορούσε το σήμα FORERUNNER (R 2000/2010-4) μνεία της οποίας έγινε στη σκέψη 77 ανωτέρω. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος ήταν ικανή να ενισχύσει τη δυνατότητα του κ. Α. να προκαλέσει εμπλοκή στην παρεμβαίνουσα, δεδομένου ότι το σήμα αυτό, ως σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάλυπτε το σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, συνεπώς, του παρείχε τη δυνατότητα να ασκήσει ανακοπή κατά της καταχωρίσεως εθνικού σήματος και ενώπιον των γραφείων σημάτων στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

108 Ως εκ τούτου, κανένα από τα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι είναι εσφαλμένες οι διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος εντασσόταν στο πλαίσιο καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. Α. και είχε ως σκοπό να «βραχυκυκλώσει» την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED την οποία κατέθεσε η παρεμβαίνουσα. Αντιθέτως, η συμπεριφορά της Copernicus ως προς το επίδικο σήμα εμφαίνει κατά παραδειγματικό τρόπο τη λειτουργία της καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. Α., η οποία, για τους λόγους που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 42 έως 63, δεν μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνη προς τους σκοπούς του κανονισμού 207/2009.

β) Επί της χρήσεως του επιδίκου σήματος

109 Μια δεύτερη περίσταση την οποία έλαβε υπόψη το τμήμα προσφυγών είναι ο τρόπος κατά τον οποίο ο κ. Α. χρησιμοποίησε το επίδικο σήμα. Στα σημεία 36 και 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, αφενός, ο κ. Α. δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε να χρησιμοποιήσει ο ίδιος το επίδικο σήμα και δεν ήταν σε θέση να παραθέσει τα ονόματα των πελατών οι οποίοι εξέφρασαν ενδιαφέρον για το σήμα αυτό και, αφετέρου, ζήτησε την καταβολή 75 000 ευρώ από την παρεμβαίνουσα. Το τμήμα προσφυγών συνήγαγε εντεύθεν ότι το εν λόγω αίτημα καταβολής ήταν η μόνη δυνατότητα εκμεταλλεύσεως του επιδίκου σήματος. Στο πλαίσιο αυτό, εξέθεσε ότι έπρεπε να συγκριθεί το ποσό αυτό προς τα επίσημα τέλη που καταβλήθηκαν συνολικώς για το επίδικο σήμα.

110 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι εκτιμήσεις αυτές του τμήματος προσφυγών είναι εσφαλμένες.

111 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα αντικρούει τις εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών που αφορούν την οικονομική εκμετάλλευση του επιδίκου σήματος. Συναφώς, υποστηρίζει ότι ο κ. Α. δεν διατύπωσε αίτημα χρηματικής αντιπαροχής στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής. Μόνον αφού η ανακοπή του ευδοκίμησε, ζήτησε από την παρεμβαίνουσα να παύσει τις ενέργειές της, προκειμένου να προασπίσει τα δικαιώματά του και να μη δώσει την εντύπωση ότι αδρανεί. Μόνον αφού η παρεμβαίνουσα πρότεινε να αγοράσει το επίδικο σήμα για 15 000 ευρώ, ο κ. Α. ζήτησε το ποσό των 75 000 ευρώ. Ο κ. Α δεν περίμενε ήρεμα και αδιαμαρτύρητα να επιχειρήσει η παρεμβαίνουσα να χρησιμοποιήσει το σήμα LUCEA LED για τα προϊόντα της ούτε περίμενε να το χρησιμοποιήσει η παρεμβαίνουσα επί μακρότερο χρόνο για τα προϊόντα της, προκειμένου να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως. Επομένως, είναι εσφαλμένη η διαπίστωση ότι ο μόνος σκοπός της καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος ήταν η απόσπαση πόρων από την αντίδικο. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι άλλες υποθέσεις τις οποίες παρέθεσε το τμήμα προσφυγών και οι οποίες αφορούν άλλα σήματα που θα μπορούσαν να αποδοθούν στον κ. Α. αποτελούν διοικητικές διαδικασίες οι οποίες κινήθηκαν αποκλειστικώς και μόνον για την προάσπιση των δικαιωμάτων προστασίας των σημάτων δικαιούχος των οποίων ήταν αυτός ή μια από τις εταιρίες του. Δεν πρόκειται για πολιτικές δίκες και δεν ζητήθηκε καμία πληρωμή από τους λοιπούς διαδίκους.

112 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

113 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα προκειμένου να αποδείξει ότι ήταν εσφαλμένες οι διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών ότι, αφενός, ο κ. Α. δεν είχε την πρόθεση να χρησιμοποιήσει ο ίδιος το επίδικο σήμα και ότι, αφετέρου, δεν εμφανίστηκε κανένας τρίτος ο οποίος να έχει εκφράσει ενδιαφέρον για το επίδικο σήμα. Μεταξύ άλλων, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα στοιχείο το οποίο να συνηγορεί υπέρ του ότι, κατά τα έτη πριν την υποβολή της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED, οι διαδοχικές αιτήσεις εθνικών σημάτων LUCEO προκάλεσαν ενδιαφέρον εκ μέρους τρίτων. Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν παρέχει καμία ικανοποιητική εξήγηση ως προς τον τρόπο κατά τον οποίο ο κ. Α. σκόπευε να χρησιμοποιήσει το επίδικο σήμα, αν όχι προκειμένου να ασκήσει ανακοπή κατά ενδεχομένων αιτήσεων καταχωρίσεως πανομοιότυπων ή παρεμφερών σημείων, όπως το κατατεθέν από την παρεμβαίνουσα.

114 Εξάλλου, τα επιχειρήματα τα οποία αφορούν, αφενός, ότι ο κ. Α. ζήτησε την καταβολή ποσού από την παρεμβαίνουσα μόνον αφού η ανακοπή του ευδοκίμησε και, αφετέρου, ότι δεν περίμενε περισσότερο προκειμένου να εμφανιστεί δεν είναι ικανά να αποδυναμώσουν το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών που αφορά την οικονομική εκμετάλλευση του επιδίκου σήματος. Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται μεταξύ άλλων ότι το γεγονός ότι ευδοκίμησε η ανακοπή του ενίσχυε τη θέση του κ. Α. όσον αφορά τη διαπραγμάτευση ενός οικονομικού διακανονισμού με την παρεμβαίνουσα.

115 Επιπλέον, ως προς τα επιχειρήματα τα οποία αφορούν τα λοιπά σήματα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν εξέθεσε κατά ποιον τρόπο ο κ. Α. σκόπευε να χρησιμοποιήσει τα σήματα αυτά, πλην του να στηριχθεί σε αυτά προκειμένου να ασκήσει ανακοπή κατά της καταχωρίσεως

πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημάτων και του να αντλήσει οικονομικά πλεονεκτήματα από την εν λόγω δυνατότητα προκλήσεως εμπλοκής. Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα το οποίο να αποδεικνύει ότι ο κ. Α. είχε την πρόθεση να τα χρησιμοποιήσει ο ίδιος ή ότι τρίτοι είχαν εκδηλώσει ενδιαφέρον για τα σήματα αυτά. Το συμπέρασμα αυτό δεν αποδυναμώνεται από το ότι οι υποθέσεις στις οποίες παρέπεμψε το τμήμα προσφυγών αποτελούσαν διαδικασίες ανακοπής. Πράγματι, ο τρόπος που ενήργησε ο κ. Α. όσον αφορά το επίδικο σήμα αποδεικνύει ότι, στην περίπτωση που ευδοκιμούσε η ανακοπή του, ήταν διατεθειμένος να κινήσει διαδικασίες οχλήσεως κατά της χρήσεως πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημείων και να αρχίσει διαπραγματεύσεις.

116 Συνεπώς, το σύνολο των αιτιάσεων που αφορούν τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών ως προς την οικονομική εκμετάλλευση του επιδίκου σήματος πρέπει να απορριφθεί.

117 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών, οι αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων δεν ήταν δωρεάν. Τέλη χαρτοσήμου οφείλονταν στην Αυστρία από της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος, ανεξαρτήτως του αν το σήμα καταχωρούνταν εν τέλει. Συνολικώς, ο κ. Α. κατέβαλε τέλη ανερχόμενα σε εξαψήφιο ποσό στα διάφορα γραφεία σημάτων για καταχωρίσεις σημάτων, αλλά και για σήματα ως προς τα οποία η διαδικασία δεν συνεχίστηκε μέχρι την καταχώριση.

118 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

119 Συναφώς, πρώτον, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο το οποίο να καθιστά δυνατό να διαπιστωθούν τα ποσά τα οποία κατέβαλε για τις αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών σημάτων.

120 Δεύτερον, όσον αφορά τα τέλη που καταβάλλονται για τις αιτήσεις καταχωρίσεως αυστριακών σημάτων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο σημείο 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών αναγνώρισε ότι, στην Αυστρία, η κατάθεση επισήμου εντύπου υπέκειτο σε τέλος χαρτοσήμου. Συνεπώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν είναι δυνατό να συναχθεί από την προσβαλλομένη απόφαση ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, για τις αιτήσεις καταχωρίσεως των αυστριακών σημάτων, δεν είχαν καταβληθεί τέτοιου είδους τέλη.

121 Το συμπέρασμα αυτό δεν αποδυναμώνεται από το ότι, στο σημείο 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών αναφέρθηκε στον «δωρεάν» χαρακτήρα της στρατηγικής καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. Α. Πράγματι, η διαπίστωση αυτή του τμήματος προσφυγών πρέπει να ερμηνευθεί σε συνδυασμό με τη διαπίστωσή του η οποία εκτίθεται στο σημείο 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το τμήμα προσφυγών αναγνώρισε ότι, για τις αιτήσεις καταχωρίσεως αυστριακών σημάτων, οφείλονταν τέλη χαρτοσήμου. Συνεπώς, το τμήμα προσφυγών, αναφερόμενο στον «δωρεάν» χαρακτήρα της στρατηγικής καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. Α., περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι η καταχρηστική στρατηγική καταθέσεως την οποία αυτός εφάρμοζε του παρείχε τη δυνατότητα να μην καταβάλλει τα τέλη καταθέσεως για τις αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων, δεδομένου ότι η κανονιστική ρύθμιση στα δύο αυτά κράτη μέλη δεν επιβάλλει την καταβολή τέτοιων τελών κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως.

122 Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται επίσης ότι η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι η μη καταβολή του τέλους καταθέσεως για τις αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων της παρείχε τη δυνατότητα να μειώσει τις δαπάνες τις οποίες προκαλούσε η στρατηγική καταθέσεως την οποία εφάρμοζε. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τούτο επιβεβαιώνει τα συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών. Πράγματι, δεδομένου ότι, κατά τη στρατηγική αυτή, ο κ. Α. και οι συνδεόμενες προς αυτόν εταιρίες ζητούσαν την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης μόνον όταν ένας τρίτος κατέθετε αίτηση καταχωρίσεως πανομοιότυπου ή παρόμοιου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και περιορίζονταν στην κατάθεση διαδοχικών αιτήσεων καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων, χωρίς να καταβάλλουν τέλη καταθέσεως, όταν τρίτος δεν κατέθετε τέτοια αίτηση,

μπορούσαν να ελαχιστοποιήσουν τις δαπάνες που απέρρεαν από την εν λόγω στρατηγική καταθέσεως, καταστρατηγώντας συγχρόνως την εξάμηνη προθεσμία περισκέψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 29 του κανονισμού 207/2009 και την περίοδο χάριτος την οποία προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού. Ως εκ τούτου, όσον αφορά το επίδικο σήμα, ο κ. Α. δεν κατέβαλε κανένα τέλος καταθέσεως για τις δέκα αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων LUCEO, μόνο δε αφού η παρεμβαίνουσα ζήτησε την καταχώριση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED καταβλήθηκε τέλος καταχωρίσεως στο πλαίσιο της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος.

123 Τρίτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας το οποίο αφορά το συνολικό ποσό των τελών που κατέβαλε ο κ. Α. δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι οι διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών οι οποίες αφορούν την οικονομική εκμετάλλευση του επιδίκου σήματος είναι εσφαλμένες.

124 Αφενός, επισημαίνεται ότι, ακόμη και αφού το Γενικό Δικαστήριο την κάλεσε να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει η καταβολή, εκ μέρους του κ. Α., «εξαψήφιου ποσού», η προσφεύγουσα περιορίστηκε στην παράθεση των διατάξεων του Gebührengesetz (νόμου περί της εισπράξεως τελών) του 1957, όπως ίσχυε στις 11 Νοεμβρίου 2011 (*BGBl.* 267/1957), υποστηρίζοντας ότι δεν ήταν πλέον δυνατό να υπολογισθεί επακριβώς ποιο ήταν το ποσό των καταβληθέντων τελών χαρτοσήμου, δεδομένου ότι τα λογιστικά έγγραφα των οικείων εταιριών δεν ήταν πλέον δυνατό να βρεθούν.

125 Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, για το σύνολο των καταχωρίσεων οι οποίες διενεργήθηκαν ή των αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων οι οποίες κατατέθηκαν από τον κ. Α. ή από τις συνδεόμενες προς αυτόν εταιρίες, καταβλήθηκε συνολικό εξαψήφιο ποσό στα διάφορα γραφεία σημάτων, τούτο δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι είναι εσφαλμένες οι διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών οι οποίες αφορούν την ύπαρξη στρατηγικής καταθέσεως σκοπούσας στην πρόκληση εμπλοκής στις αιτήσεις καταχωρίσεως πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημάτων που κατέθεταν τρίτοι. Πράγματι, η οικονομική επιτυχία μιας τέτοιας στρατηγικής καταθέσεως εξαρτάται, πρώτον, από το εφικτό της ελαχιστοποιήσεως των δαπανών που απαιτούνται για την παροχή δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής, πριν ανακύψει σύγκρουση με αίτηση καταχωρίσεως κατατεθείσα από τρίτον και, δεύτερον, από την πραγματοποίηση εισοδημάτων που υπερβαίνουν τις δαπάνες οι οποίες ανακύπτουν στο πλαίσιο μιας τέτοιας συγκρούσεως. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η στρατηγική καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. Α. σκοπούσε στον περιορισμό των δαπανών που απορρέουν από τις προκαταρκτικές αιτήσεις καταχωρίσεως, για τις οποίες δεν είχε κατατεθεί το τέλος καταθέσεως και ότι, μόνον όσον αφορά το επίδικο σήμα, ο κ. Α. ζήτησε από την παρεμβαίνουσα την καταβολή 75 000 ευρώ και, συνεπώς, πενταψήφιο συνολικό ποσό.

126 Συνεπώς, κανένα από τα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι η μόνη δυνατότητα εκμεταλλεύσεως του επιδίκου σήματος ήταν η χρησιμοποίησή του για την άσκηση ανακοπών κατά της καταχωρίσεως πανομοιότυπων ή παρόμοιων σημάτων και η άντληση οικονομικού πλεονεκτήματος είναι εσφαλμένη.

γ) Επί της ελλείψεως διαφάνειας

127 Μια τρίτη περίσταση την οποία έλαβε υπόψη του το τμήμα προσφυγών αποτελεί η έλλειψη διαφάνειας της στρατηγικής καταθέσεως του κ. Α. Ως εκ τούτου, στο σημείο 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε την έλλειψη διαφάνειας των αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων που ήταν δυνατό να αποδοθούν στον κ. Α. και έκρινε ότι η στρατηγική του προκαλούσε «επιπλοκή στο δίκαιο της διανοητικής ιδιοκτησίας, της οποίας η διευθέτηση είναι αδύνατη για τους τρίτους». Στο σημείο 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος είχε κατατεθεί υπό συνθήκες αδιαφανείς για τους τρίτους και αντίθετες προς τη θεμελιώδη δομή του δικαίου των σημάτων η οποία σκοπεί στη διαφύλαξη της ασφάλειας δικαίου μέσω της δυνατότητας προσβάσεως σε μητρώα δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας.

128 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι εκτιμήσεις αυτές του τμήματος προσφυγών είναι εσφαλμένες.

129 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δέχθηκε την ύπαρξη μιας «παγίδας προτεραιότητας», στηριζόμενο στη διαπίστωση ότι οι αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων είχαν αποκρυφθεί και ότι οι τρίτοι δεν ήταν δυνατό να τις βρουν. Το τμήμα προσφυγών, χρησιμοποιώντας την έκφραση «παγίδα προτεραιότητας», παραβίασε την αρχή κατά την οποία, προκειμένου να προσδιορισθεί η προτεραιότητα ή η αρχαιότητα, καθοριστικός δεν είναι ο χρόνος της καταχωρίσεως η οποία ενδεχομένως διενεργείται στη συνέχεια, αλλά ο χρόνος καταθέσεως της αιτήσεως. Εξάλλου, δεν υπήρξε «παγίδα προτεραιότητας». Πρώτον, τα εθνικά σήματα για τα οποία έχει κατατεθεί αίτηση καταχωρίσεως έχουν καταγραφεί σε δημόσιες διαδικτυακές βάσεις δεδομένων, η πρόσβαση στις οποίες είναι ελεύθερη. Συνεπώς, τα σήματα αυτά ήταν δυνατό να βρεθούν χωρίς δαπάνες και με ελάχιστη προσπάθεια. Η απόφασή του κ. Α να ζητήσει την καταχώριση γερμανικών και αυστριακών σημάτων υπήρξε συνειδητή, προκειμένου να διασφαλίσει την προβολή τους και να τα καταστήσει γνωστά στα ενδεχομένως ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Επομένως, η παρεμβαίνουσα είχε λάβει γνώση ή, τουλάχιστον, όφειλε να έχει λάβει γνώση της αιτήσεως καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO της 16ης Μαρτίου 2009. Δεύτερον, καθόσον το τμήμα προσφυγών προβάλλει έλλειψη διαφάνειας, οφειλόμενη στο ότι η προσφεύγουσα εμφανιζόταν με διάφορες επωνυμίες επί μια δεκαετία και ότι ορισμένα σήματα είχαν ως δικαιούχους διάφορες εταιρίες κατά το διάστημα αυτό, η εν λόγω διαπίστωση δεν ασκεί επιρροή και, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι βάσιμη.

130 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

131 Πρώτον, καθόσον, με τα επιχειρήματα αυτά, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι έκρινε ότι τρίτοι όπως η παρεμβαίνουσα δεν ήταν σε θέση να βρουν τις αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών ή αυστριακών σημάτων LUCEO, αρκεί η επισήμανση ότι, στο σημείο 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών εξέθεσε σαφώς ότι η διαπίστωση της κακής πίστεως της Copernicus δεν εξαρτιόταν από το ζήτημα αν υπήρξε «μη αναγνωρίσιμη παγίδα προτεραιότητας». Συνεπώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η προσβαλλομένη απόφαση δεν στηρίζεται στη διαπίστωση ότι τρίτοι δεν ήταν σε θέση να βρουν τις αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών ή αυστριακών σημάτων LUCEO.

132 Δεύτερον, πρέπει να εξετασθεί αν τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα είναι ικανά να αποδείξουν ότι είναι εσφαλμένη η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι η στρατηγική καταθέσεως του κ. Α. ήταν αδιαφανής.

133 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι αιτήσεις καταχωρίσεως σημάτων και σήματα που θα μπορούσαν να αποδοθούν στον κ. Α. είχαν μεταβιβασθεί διαδοχικώς σε πλείονες συνδεόμενες προς αυτόν εταιρίες.

134 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, βεβαίως, η προσφεύγουσα ορθώς υποστηρίζει ότι ο προσδιορισμός του δικαιούχου του σήματος επί του οποίου στηρίζεται ή είναι δυνατό να στηριχθεί μια ανακοπή δεν επηρεάζει το ζήτημα αν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ δύο σημάτων.

135 Πάντως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τούτο δεν σημαίνει ότι, υπό τις συνθήκες που περιγράφονται στις σκέψεις 38 και 39 ανωτέρω, οι διαδοχικές μεταβιβάσεις δικαιώματος επί σήματος σε διάφορες εταιρίες δεν ήταν ικανές να καταστήσουν την καταχρηστική στρατηγική καταθέσεως την οποία εφάρμοζε ο κ. Α. λιγότερο εμφανή για τους τρίτους. Πράγματι, οι μεταβιβάσεις αυτές είχαν ως αποτέλεσμα να καταστήσουν λιγότερο εμφανές το ότι ένα και το αυτό πρόσωπο, ήτοι ο κ. Α., ενορχήστρωνε μια πλειάδα αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων μέσω διαφόρων εταιριών και το ότι μια κατάσταση όπως αυτή που ανέκυψε στην υπό κρίση υπόθεση δεν αποτελούσε τυχαίο γεγονός, αλλά τη συνέπεια μιας καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως, η οποία στηριζόταν σε διαδοχικές αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων.

136 Η διαπίστωση αυτή δεν αποδυναμώνεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι αιτούντες την καταχώριση σημάτων και το EUIPO ήταν σε θέση να αντιληφθούν ότι όλες αυτές οι διαδικασίες ανακοπής μπορούσαν να αποδοθούν στον κ. Α., δεδομένου ότι γινόταν μνεία αυτού ως εκπροσώπου των εταιριών στις βάσεις δεδομένων των γραφείων σημάτων. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τούτο ήταν δυνατό για όλες τις υποθέσεις που αφορούσαν σήματα ή αιτήσεις σημάτων τα οποία μπορούσαν να αποδοθούν στον κ. Α., περιλαμβανομένων των αιτήσεων που ακυρώθηκαν λόγω του ότι το τέλος καταθέσεως δεν είχε καταβληθεί, τούτο δεν μεταβάλλει το ότι οι μεταβιβάσεις είχαν ως αποτέλεσμα να καταστήσουν λιγότερο εμφανές, εκ πρώτης όψεως, το γεγονός ότι οι επίμαχες διαδικασίες ανακοπής αποτελούσαν την έκφραση μιας καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως οργανωθείσας από ένα άτομο.

137 Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται επίσης ότι, παρά το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο την κάλεσε να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους διενεργήθηκαν οι διαδοχικές μεταβιβάσεις, η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε συγκεκριμένα επιχειρήματα συναφώς, αλλά υποστήριξε απλώς, κατά τρόπο αόριστο, ότι διενεργήθηκαν για εσωτερικούς λόγους, συνδεόμενους προς την οικονομία και την τεχνική διαχείριση της επιχειρήσεως.

138 Κατόπιν των σκέψεων αυτών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως, λαμβάνοντας υπόψη τις διαδοχικές μεταβιβάσεις σημάτων και αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων ως στοιχείο που επηρέαζε τη διαφάνεια των ενεργειών στις οποίες προέβησαν ο κ. Α. και οι συνδεόμενες προς αυτόν εταιρίες.

139 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η παρεμβαίνουσα ήταν σε θέση να βρει τις αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων LUCEO, διαπιστώνεται ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς επισήμανε ότι η εναλλαγή μεταξύ των αιτήσεων καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων και η μη καταβολή των τελών καταθέσεως για τα σήματα αυτά καθιστούσαν τον τρόπο ενέργειας του κ. Α. λιγότερο διαφανή για τους τρίτους. Πράγματι, αφού ανακαλύψει μια αίτηση καταχωρίσεως γερμανικού ή αυστριακού σήματος, για το οποίο δεν είχε καταβληθεί το τέλος καταθέσεως, ένας τρίτος μπορούσε, βεβαίως, να αναμένει ότι το τέλος αυτό θα καταβληθεί κάποτε και το σήμα θα καταχωρισθεί. Εντούτοις, δεν μπορούσε ευλόγως να αναμένει ότι το τέλος αυτό δεν θα καταβαλλόταν και ότι, ακριβώς πριν τη λήξη της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 29 του κανονισμού 207/2009, θα υποβαλλόταν μια άλλη αίτηση καταχωρίσεως εθνικού σήματος LUCEO εντός άλλου κράτους μέλους, διότι μια τέτοια συμπεριφορά είναι αντίθετη προς το πνεύμα του κανονισμού 207/2009 για τους λόγους που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 51 και 52.

140 Τέταρτον, ως προς το επιχείρημα ότι το τμήμα προσφυγών παραβίασε την αρχή κατά την οποία, προκειμένου να προσδιορισθεί η προτεραιότητα ή η αρχαιότητα, καθοριστικός δεν είναι ο χρόνος της καταχωρίσεως η οποία ενδεχομένως διενεργείται στη συνέχεια, αλλά ο χρόνος καταθέσεως της αιτήσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών εξέτασε απλώς αν, κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος, η Copernicus ήταν κακόπιστη, όπως προβλέπει το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009. Συνεπώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν στηρίχθηκε στον χρόνο της καταχωρίσεως η οποία ενδεχομένως διενεργείται στη συνέχεια.

141 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, διαπιστώνεται ότι τα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών κατά την οποία οι διαδοχικές μεταβιβάσεις των σημάτων και των αιτήσεων καταχωρίσεως προς διάφορες εταιρίες, η εναλλαγή μεταξύ των αιτήσεων καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων και η μη καταβολή των τελών καταθέσεως για τις αιτήσεις αυτές καθιστούσαν την καταχρηστική στρατηγική καταθέσεως του κ. Α. λιγότερο διαφανή για τους τρίτους.

142 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει επιχειρήματα που σκοπούν στην αμφισβήτηση της ορθότητας άλλων διαπιστώσεων του τμήματος προσφυγών σχετικών με την έλλειψη διαφάνειας της στρατηγικής καταθέσεως του κ. Α, τα οποία αφορούν την κατάθεση των αποδεικτικών εγγράφων που

είναι αναγκαία για να θεμελιωθεί η διεκδίκηση προτεραιότητας και τη δυνατότητα προσβάσεως στους φακέλους στους οποίους στηρίζονταν οι αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών σημάτων. Στο πλαίσιο αυτό, προβάλλει επίσης παράβαση του άρθρου 75, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών δεν της παρέσχε τη δυνατότητα να εκφράσει την άποψή της συναφώς. Τα επιχειρήματα αυτά θα εξετασθούν στις σκέψεις 152 έως 156 κατωτέρω.

3. *Επί των επιχειρημάτων που αφορούν το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών περί της κακής πίστεως της Copernicus*

143 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων πρέπει να εξετασθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας κατά τα οποία κακώς το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων που σχετίζονται με αιτήσεις καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος, η Copernicus έπρεπε να θεωρηθεί κακόπιστη.

144 Συναφώς, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι, όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 37 έως 108, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε επιχειρήματα ικανά να αποδυναμώσουν τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι η αίτηση καταχωρίσεως της Copernicus εντασσόταν στο πλαίσιο καταχρηστικής στρατηγικής συνιστάμενης στη διαδοχική κατάθεση αιτήσεων καταχωρίσεως εθνικών σημάτων και σκοπούσας στην παροχή στον κ. Α. της δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής, την οποία αυτός χρησιμοποιούσε προκειμένου να ασκεί ανακοπή κατά των αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων που κατέθεταν τρίτοι, διεκδικώντας την προτεραιότητα για αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κανένα από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν είναι ικανό να επηρεάσει τη διαπίστωση ότι η συμπεριφορά αυτή δεν είναι σύμφωνη προς τους σκοπούς του κανονισμού 207/2009, δεδομένου ότι σκοπεί στην καταστρατήγηση της εξάμηνης προθεσμίας περισκέψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 29 του κανονισμού αυτού και της πενταετούς περιόδου χάριτος την οποία προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α′. Τρίτον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 109 έως 126 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε επιχειρήματα ικανά να αποδυναμώσουν τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι η Copernicus είχε την πρόθεση να εκμεταλλευθεί το επίδικο σήμα ασκώντας ανακοπή κατά αιτήσεων καταχωρίσεως όπως η αίτηση της παρεμβαίνουσας και αντλώντας οικονομικά πλεονεκτήματα από την ανακοπή αυτήν. Τέταρτον, όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 127 έως 141 ανωτέρω, τα επιχειρήματά της δεν είναι ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση το βάσιμο της διαπιστώσεως του τμήματος προσφυγών ότι ορισμένα στοιχεία είχαν ως αποτέλεσμα να καταστήσουν την καταχρηστική στρατηγική του κ. Α. λιγότερο εμφανή για τους τρίτους, δηλαδή οι διαδοχικές μεταβιβάσεις σημάτων και αιτήσεων καταχωρίσεως σημάτων προς διάφορες εταιρίες, η εναλλαγή μεταξύ των αιτήσεων καταχωρίσεως γερμανικών και αυστριακών σημάτων και η μη καταβολή των τελών καταθέσεως.

145 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτά και μόνα τα εν λόγω στοιχεία αρκούν για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Copernicus ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση του επιδίκου σήματος. Πράγματι, όπως ορθώς δέχθηκε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κακή πίστη υφίσταται ιδίως όταν οι αιτήσεις καταχωρίσεως σημάτων εκτρέπονται από τον αρχικό σκοπό τους και κατατίθενται με σκοπό την κερδοσκοπία ή αποκλειστικώς και μόνον την αποκόμιση χρηματικής αντιπαροχής. Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, ορθώς το τμήμα προσφυγών διατύπωσε το συμπέρασμα ότι η διαδοχική κατάθεση γερμανικών και αυστριακών σημάτων LUCEO την οποία οργάνωσε ο κ. Α. σκοπούσε στην παροχή προς αυτόν της δυνατότητας προκλήσεως εμπλοκής την οποία αυτός χρησιμοποιούσε προκειμένου να είναι σε θέση να διεκδικήσει την προτεραιότητα για αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν τρίτος ζητούσε την καταχώριση πανομοιότυπου ή παρόμοιου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνεπώς, όταν η Copernicus ζήτησε την καταχώριση του επιδίκου σήματος, δεν είχε την πρόθεση να κάνει χρήση της ουσιώδους λειτουργίας του, δηλαδή αυτής η οποία συνίσταται στην εγγύηση στον τελικό καταναλωτή ή χρήστη της ταυτότητας προελεύσεως του οικείου προϊόντος ή της οικείας υπηρεσίας, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να διακρίνει χωρίς κίνδυνο συγχύσεως το εν λόγω προϊόν ή υπηρεσία από εκείνα που έχουν άλλη προέλευση (βλ. σκέψη 29 ανωτέρω), αλλά είχε την

πρόθεση να το χρησιμοποιήσει για να εμποδίσει την καταχώριση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED την οποία ζήτησε η παρεμβαίνουσα και να αντλήσει οικονομικά πλεονεκτήματα από τη δυνατότητά της προκλήσεως εμπλοκής.

146 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αποδυναμώσει το συμπέρασμα αυτό.

147 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Copernicus δεν επιδίωξε να εμποδίσει την παρεμβαίνουσα να χρησιμοποιήσει σήμα το οποίο χρησιμοποιούσε ήδη προηγουμένως. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, βεβαίως, η ύπαρξη τέτοιας βουλήσεως συνιστά ένα από τα στοιχεία από τα οποία θα μπορούσε να προκύπτει η ύπαρξη κακής πίστεως, υπό την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009. Εντούτοις, αντιθέτως προς όσα υπονοεί η προσφεύγουσα, η απουσία της βουλήσεως αυτής δεν εμποδίζει να διαπιστωθεί η κακή πίστη του αιτούντος (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, σκέψη 20). Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

148 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, δεν υφίστατο παγίδα προτεραιότητας την οποία δεν ήταν δυνατό να εντοπίσουν οι τρίτοι. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 131 και 143 έως 145, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, το τμήμα προσφυγών ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Copernicus ήταν κακόπιστη, ακόμη και στην περίπτωση που δεν θα ήταν αδύνατο, για έναν τρίτο, να βρει τις αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων.

149 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αίτηση καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO της 16ης Μαρτίου 2009 αποτελούσε ήδη παγιωμένη νομική θέση και ότι αποτελούσε θεμιτό συμφέρον της Copernicus να ζητήσει την καταχώριση του επιδίκου σήματος και να διεκδικήσει την προτεραιότητα για το σήμα αυτό, στηριζόμενη στην εν λόγω αίτηση, εντός της σχετικής προθεσμίας.

150 Συναφώς, αφενός, υπενθυμίζεται ότι, λόγω των σκέψεων που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 49 έως 52, η στρατηγική καταθέσεως στο πλαίσιο της οποίας εντασσόταν η αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος δεν μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνη προς το πνεύμα του κανονισμού 207/2009.

151 Αφετέρου, καθόσον η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι ενήργησε στο πλαίσιο των κανόνων που προβλέπει ο κανονισμός 207/2009, επισημαίνεται ότι το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 προβλέπει την ακύρωση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αν ο καταθέτης ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος αυτού και, συνεπώς, εξαρτά από προϋποθέσεις την εφαρμογή των κανόνων τους οποίους επικαλείται η προσφεύγουσα.

152 Συνεπώς, δεδομένου ότι συνέτρεχαν οι περιστάσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 144 ανωτέρω, ορθώς το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Copernicus ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος.

153 Επομένως, το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών περί της κακής πίστεως της Copernicus είναι ήδη δυνατό να επικυρωθεί βάσει των περιστάσεων που συνοψίσθηκαν στη σκέψη 144 ανωτέρω.

154 Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας τα οποία προεκτέθηκαν στη σκέψη 142 και τα οποία έχουν ως σκοπό να αμφισβητήσουν την ορθότητα άλλων διαπιστώσεων του τμήματος προσφυγών που αφορούν την έλλειψη διαφάνειας της καταχρηστικής στρατηγικής καταθέσεως του κ. A. πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή. Πράγματι, πρώτον, με τα επιχειρήματα αυτά σκοπείται να αποδειχθεί ο εσφαλμένος χαρακτήρας της διαπιστώσεως του τμήματος προσφυγών που εκτίθεται στα σημεία 23 και 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία, στο πλαίσιο της αιτιάσεως περί κακής πίστεως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το ότι η Copernicus δεν είχε καταθέσει τα αναγκαία αποδεικτικά έγγραφα για να στηρίξει τη διεκδίκηση προτεραιότητας και ότι αυτή καθεαυτήν η περίσταση ότι ο φάκελος του επιδίκου σήματος εξακολουθούσε να μην περιέχει κανένα έγγραφο το

οποίο να καθιστά δυνατό να εξακριβωθεί το βάσιμο της προτεραιότητας εντασσόταν ήδη σε μια στρατηγική αποκρύψεως και εσκεμμένης αδιαφάνειας. Δεύτερον, με τα εν λόγω επιχειρήματα σκοπείται να αποδειχθεί ότι η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών η οποία εκτίθεται στο σημείο 47 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η έλλειψη διαφάνειας ως προς τη διεκδίκηση προτεραιότητας απέρρεε επίσης από το γεγονός ότι δεν ήταν πλέον δυνατή η πρόσβαση στους φακέλους στους οποίους στηρίζονταν οι αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών σημάτων ήταν εσφαλμένη. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων στις σκέψεις 143 έως 153, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ακόμη και αν τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα αποδείκνυαν ότι οι διαπιστώσεις αυτές έπασχαν σφάλματα εκτιμήσεως, το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ως προς την κακή πίστη της Copernicus πρέπει να επικυρωθεί.

155 Ως εκ τούτου, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 75, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, μην παρέχοντας τη δυνατότητα στην Copernicus ούτε στους μεταγενέστερους δικαιούχους του επιδίκου σήματος να διατυπώσουν τις απόψεις τους ως προς τη δυνατότητα προσβάσεως στους φακέλους στους οποίους στηρίζονταν οι αιτήσεις καταχωρίσεως γερμανικών σημάτων πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

156 Συνεπώς, τόσο τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που βάλλουν κατά των διαπιστώσεων του τμήματος προσφυγών ως προς τις περιστάσεις που σχετίζονται με την αίτηση καταχωρίσεως του επιδίκου σήματος όσο και αυτά που βάλλουν κατά του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών περί της κακής πίστεως της Copernicus πρέπει να απορριφθούν.

4. *Επί των επιχειρημάτων τα οποία αφορούν την κακή πίστη της παρεμβαίνουσας ή του δικηγόρου της*

157 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να λάβει επιπλέον υπόψη του την κακή πίστη της παρεμβαίνουσας και του δικηγόρου της. Στο πλαίσιο αυτό, προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι, κατά το παρελθόν, ο δικηγόρος της παρεμβαίνουσας ήταν ο συνεταίρος του κ. Α. και, συνεπώς, γνώριζε το εμπορικό μοντέλο του. Η παρεμβαίνουσα ενήργησε η ίδια κακόπιστα, ζητώντας την καταχώριση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης LUCEA LED, ενώ γνώριζε την ύπαρξη της αιτήσεως καταχωρίσεως του αυστριακού σήματος LUCEO της 16ης Μαρτίου 2009. Λαμβανομένης υπόψη της σχέσεως μεταξύ του κ. Α. και του δικηγόρου της παρεμβαίνουσας, το τμήμα προσφυγών όφειλε να εξετάσει με κριτικό πνεύμα τους ισχυρισμούς της παρεμβαίνουσας. Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων αυτών.

158 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι από τα σημεία 17 και 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά τα οποία η σχέση μεταξύ του κ. Α. και του δικηγόρου της παρεμβαίνουσας δεν καθιστούσε την προσφυγή της ενώπιον του EUIPO απαράδεκτη, προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη του τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας τα οποία αφορούν τη σχέση αυτή.

159 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε επαρκώς υπόψη του την κακή πίστη της παρεμβαίνουσας, διαπιστώνεται βεβαίως ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η κακή πίστη της παρεμβαίνουσας έχει αποδειχθεί, τούτο θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως της ακυρότητας κινηθείσας κατά του σήματος του οποίου είναι δικαιούχος η παρεμβαίνουσα, δηλαδή του σήματος LUCEA LED. Αντιθέτως, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, η οποία αφορά το επίδικο σήμα LUCEO και στο πλαίσιο της οποίας το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι η Copernicus ήταν κακόπιστη κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος αυτού, η ενδεχόμενη κακή πίστη της παρεμβαίνουσας δεν είναι ικανή να αποδείξει ότι ήταν εσφαλμένο το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών περί του ότι η κήρυξη της ακυρότητας του επιδίκου σήματος ήταν δικαιολογημένη. Πράγματι, όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο λόγος ακυρότητας που αφορά την κακή πίστη στηρίζεται σε δημόσιο συμφέρον και, συνεπώς, δεν εξαρτάται από την κακή πίστη του προσώπου το οποίο ζητεί την ακύρωση του σήματος.

160 Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν διευκρινίζει ποιες είναι οι «εκ των ένδον γνώσεις» του δικηγόρου της παρεμβαίνουσας από τις οποίες μπορεί να ωφελήθηκε η παρεμβαίνουσα κατά τρόπο ανέντιμο. Πράγματι, λαμβανομένου υπόψη του καταχρηστικού χαρακτήρα της στρατηγικής καταθέσεως του κ. Α. (βλ. σκέψεις 49 έως 52 ανωτέρω), ο δικηγόρος της παρεμβαίνουσας δεν ήταν υποχρεωμένος να αρνηθεί να επικουρήσει έναν πελάτη προκειμένου αυτός να ζητήσει την καταχώριση σήματος το οποίο θα ήταν δυνατό να συγκρουσθεί με σημείο το οποίο αφορούσε η στρατηγική αυτή.

161 Όσον αφορά την αιτίαση περί του ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να εξετάσει με κριτικό πνεύμα τους ισχυρισμούς της παρεμβαίνουσας, υπενθυμίζεται ότι, υπό την επιφύλαξη των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας τα οποία δεν εξετάσθηκαν λόγω του αλυσιτελούς χαρακτήρα τους (βλ. σκέψεις 154 και 155 ανωτέρω), από την εξέταση των επιχειρημάτων της δεν προέκυψε καμία παράβαση, εκ μέρους του τμήματος προσφυγών, της υποχρεώσεως αυτεπάγγελτης εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών την οποία προβλέπει το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 ούτε παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Εξάλλου, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε κατά ποιων διαπιστώσεων του τμήματος προσφυγών είχε την πρόθεση να βάλει με την εν λόγω αιτίαση.

162 Συνεπώς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να λάβει επιπλέον υπόψη την κακή πίστη της παρεμβαίνουσας πρέπει επίσης να απορριφθεί και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί το σύνολο των επιχειρημάτων τα οποία προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

163 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, χωρίς να είναι ανάγκη να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του παραδεκτού της.

Επί των δικαστικών εξόδων

164 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Copernicus-Trademarks Ltd φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα έξοδα του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) και της Maquet GmbH.

Berardis Czúcz Popescu

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουλίου 2016.

(υπογραφές)